

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobce: **Ing. J. S.**
 bytem
 zastoupený JUDr. Alenou Prchalovou, Ph.D.
 advokátkou, sídlem Husova 1288/25, 586 01 Jihlava

proti
žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**
 se sídlem Žižkova 1882/57, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2018, č. j. KUJI 54268/2018, sp. zn. OOSČ 463/2018 OOSC/129

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádnému z účastníků se **nepřiznává** náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označené v záhlaví tohoto rozsudku. Jedná se o rozhodnutí (které soud přezkoumával), kdy bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy ze dne 25. 5. 2018, č. j. SZ-MMJ/OD/5675/2018/12, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, a to v souvislosti s porušením § 6 odst. 1 písm. a) a § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona.
2. Rozhodnutí žalovaného je dle žalobce nesprávné, nezákonné a nepřezkoumatelné v plném rozsahu výroku rozhodnutí.
3. Žalobou proti uvedenému rozhodnutí žalovaného odůvodňuje žalobce následujícími skutečnostmi.
4. V rámci podaného odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy ze dne 25. 5. 2018 bylo vzneseno celkem 8 odvolacích důvodů týkajících se nesprávného procesního postupu v rámci správního řízení, postupu Policie ČR i pracovníka Magistrátu města Jihlavy a nesprávnosti při objasňování uvedených přestupků. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2018 neobsahuje vyjádření k těmto bodům, kdy odvolací orgán se řádně nevypořádal s odvolacími důvody, považuje žalobce rozhodnutí v návaznosti na ust. § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu, za nepřezkoumatelné.
5. V rámci svého rozhodnutí o odvolání odvolací orgán pouze opětovně deklaruje již skutečnosti uvedené v rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy a přepisuje znění jeho rozhodnutí. Žalobce byl uznán vinným ze spáchání výše uvedených přestupků jen a pouze na základě interpretace událostí ze strany jednoho jediného člověka, bez doložení jakéhokoli dalšího, ať již objektivního nebo subjektivního důkazu.
6. Tvrzení žalobce prokazuje i jeho čistý výpis z evidenční karty řidiče, tj. skutečnost, že se dotýčný snaží dodržovat všechny povinnosti dle zákona o provozu na pozemních komunikacích.
7. Žalobcem popisované jednání uvedeného policisty, které potvrdil i v rámci správního řízení, je v přímém rozporu se zákonem předepsaným jednáním a konáním policisty, např. v případě opomenutí poučení řidiče, ve způsobu přistoupení k projednávání přestupků, zadržením řidičského oprávnění a občanského průkazu, donucením řidiče k návštěvě policejního oddělení, apod.
8. Odvolací orgán tvrdí, že žalobce neuvádí pravdivé skutečnosti, neboť dle jeho názoru má právo i lhát. Toto tvrzení o nepravdivých skutečnostech ze strany žalobce by žalovaný také měl řádně prokázat. Nejen svědek, ale také žalobce má povinnost v rámci řízení uvádět pravdivé skutečnosti. Na výsledku řízení je sice motivován, ale je motivován zcela stejně jako policista a stejně tak i zaměstnanec magistrátu. Každá z těchto úředních osob je nadřízenými hodnocena za vykonanou práci, má stanovená kritéria výkonnosti, vždy částečně i formou administrativního vykazování výsledků. Každá oblast výkonu státní správy má svá statistická vykazování a hodnotí své výsledky. Není tedy vůbec pravdou tvrzení odvolacího orgánu, že by druhá strana nebyla nijak motivována. Nicméně žalobce

netvrdí, že by k této situaci, tj. opačnému tvrzení policisty o daných skutečnostech, došlo úmyslně. Žalobce pouze tvrdí skutečnosti dle svého vnímání, svědek pouze to, co si myslí, že viděl. Reálně jeho pozorování není ani možné.

9. Z prvostupňového rozhodnutí ani z rozhodnutí odvolacího orgánu, není zřejmé, jakým způsobem mohly dojít uvedené správní orgány za situace dvou zcela odlišných stanovisek k tomu, že „*byl zjištěn v přestupkovém řízení stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad napadeného rozhodnutí s požadavky zákonnosti. Spáchání přestupků odvolatelem bylo na základě shromážděných podkladů spolehlivě zjištěno a prokázáno*“, či k závěru „*Rozhodnutí vychází z provedeného dokazování před správním orgánem, při kterém byla vina jednoznačně a spolehlivě prokázána.*“ Z provedeného šetření není vůbec zřejmé, jaké skutečné dokazování bylo tedy provedeno, mimo výslechu žalobce, a výslechu svědka, v pozici oznamovatele, který pouze zopakoval skutečnosti, které sepsal ve svém oznámení o spáchání přestupku. Argumentaci žalovaného citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu není v tomto případě možné použít.
10. V této souvislosti žalobce rozporuje dále i způsob provedení vlastního správního řízení, nehledě na problémy kolem protokolace vlastního řízení, jak již bylo uvedeno v odvolání.
11. V rámci dokazování nebyly řešeny základní otázky, které mohly potvrdit tvrzení žalobce, jako je např. vybavení vozidla bezpečnostními pásy; zjištění jakým způsobem mohl policista vidět přes uváděné okno řidiče, že není připoután, když vozidlo zastavoval z chodníku, tedy z opačné strany; jak mohl policista vidět na vzdálenost 20 m, že řidič telefonuje; nebylo třeba zjišťováno, jestli je či není vozidlo vybaveno prostředky pro telefonování, apod.
12. V neposlední řadě pak žalobce rozporuje přístup žalovaného k důvodům uvedeným v odvolání a týkajících se procesního postupu Policie ČR při zahájení řízení, kdy místo odborného vyjádření a hodnocení úkonů při zahájení, se žalovaný pouze odvolává na svou nepříslušnost. Žalobce považuje za nezbytné uvést, že považuje závěry žalovaného o tom, že popisované postupy Policie ČR jsou zcela standardní a zákonné, za nesprávné a nezákonné.
13. Závěry odvolacího orgánu uvedené v Rozhodnutí o odvolání ze dne 17. 7., 2018 i rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 25. 5. 2018 žalobce považuje na základě výše uvedených důvodů za nesprávné, neobjektivní, nedoložené a také nepřezkoumatelné. Provedené správní řízení obou stupňů prokazuje závažné procesní chyby, jejichž výsledkem bylo i nesprávné rozhodnutí.
14. Žalobce trvá na svém vyjádření, že dopravní přestupek, který je mu kladen za vinu, nespáchal a nebyl mu prokázán.
15. Navrhoval proto vydat rozhodnutí, kdy na základě rozsudku krajského soudu bude rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2018 zrušeno a současně bude zrušeno i rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 25. 5. 2018 a řízení o přestupcích se zastavuje.

16. Nebo, aby byl vydán rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2018 bude zrušeno a věc vrácena tomuto orgánu k novému projednání.
17. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl následující.
18. K námitkám týkajících se nezákonného postupu policisty žalovaný uvedl, že není k posuzování správnosti postupu Policie ČR při projednávání přestupku na místě příslušný (ani správní orgán I. stupně). Žalovaný ve svém rozhodnutí ani neuvedl, že by byl postup policie ČR standardní a zákonný, jak je tvrzeno v žalobě, nýbrž se pouze na doplněnou zmínil, že se mu z předloženého spisového materiálu postup Policie ČR nejeví nikterak nestandardní či vybočující ze zákonných mezí.
19. Je pravdou, že hlídka Policie ČR, která přestupek zjistila a zadokumentovala, byla pouze jednočlennou hlídkou. Nic to však nemění na faktu, že tvrzení policisty, že odvolatele viděl, jak za jízdy drží v levé ruce u levého ucha telefon, je samo o sobě věrohodným důkazem, aniž byl předložen další důkaz, neboť k tomu není potřeba odborné znalosti ani zvláštní vybavení. Správní orgán I. stupně postupoval v souladu s rozsudkem nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, když se nespokojil s pouhým oznámením přestupku a vyslechl policistu jako svědka, zhodnotil jeho výpověď, vzdálenost od auta žalobce, jeho výhled atd. Námitka žalobce, že byl přestupek projednán na základě interpretace události ze strany jednoho jediného člověka, bez doložení jakéhokoli dalšího, ať již objektivního nebo subjektivního důkazu, je tak nedůvodná.
20. Žalovaný i nadále nemá důvod pochybovat o pravdivosti tvrzení policisty, neboť na rozdíl od žalobce neměl na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem. Vykonával jen svou služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem (viz rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2007, sp. zn. 4 As 19/2007).
21. K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu žalovaný uvádí, že žalobce v průběhu celého řízení nezpochybnil (a to ani na místě zjištěného přestupku), že by jeho vozidlo nemělo být povinně vybaveno bezpečnostními pásy. Naopak tvrdil, že připoután byl. V přestupkovém řízení není relevantní, zda dané vozidlo je či není vybaveno prostředky pro telefonování (handsfree sady), jelikož lze telefonovat bez jejich užití, byť jsou ve vozidle instalovány a samotná případná instalace takovýchto zařízení nemůže spáchání přestupkového jednání vyloučit.
22. Žalovaný je přesvědčen, že žaloba není důvodná a navrhoval její zamítnutí.
23. Krajský soud v Brně měl k dispozici správní spisy obou správních orgánů, z nichž byly zjištěny pro rozhodnutí ve věci tyto podstatné skutečnosti:
24. Ve spise se nachází úřední záznam ze dne 9. 3. 2018, oznámení přestupku z téhož dne, výpis z evidenční karty řidiče (žalobce), záznam o podání vysvětlení ze dne 5. 4. 2018, oznámení o zahájení správního řízení o přestupku z moci úřední a předvolání obviněného k ústnímu jednání na den 25. 5. 2018, předvolání nstržm. M. K. (policisty) k podání

svědecké výpovědi, protokol o ústním projednání přestupku, rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odbor dopravy sp. zn. SZ-MMJ/OD/5675/2018/12, odvolání žalobce do prvostupňového rozhodnutí a rozhodnutí žalovaného č. j. KUJI 54268/2018 ze dne 17. 7. 2018.

25. Pokud jde o úřední záznam, je v něm uvedeno, že dne 9. 3. 2018 v 10:05 hod. vykonávala hlídka Jiva 221 ve složení nstržm. M. K. pěší hlídkovou činnost. Při procházení ulicí Ž. v P. bylo spatřeno vozidlo F. T. C. F., RZ:, kdy řidič vozidla za jízdy držel telefonní přístroj. Proto se hlídka rozhodla zastavit toto vozidlo, kdy zastavení proběhlo za pomoci zastavovacího terče, a řidič vozidlo na znamení zastavil. Při zastavování bylo dále hlídkou spatřeno, že řidič není připoután bezpečnostním pásem, tedy při zastavování bylo hlídkou spatřeno, že řidič není připoután bezpečnostním pásem. Po zastavení byl řidič vyzván k předložení dokladů potřebných pro provoz a řízení motorového vozidla, kdy tyto předložil. Bylo zjištěno, že se jedná o J. S, nar. Následně byla provedena lustrace osoby i vozidla s negativním výsledkem. Řidiči bylo sděleno, že se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. tím, že porušil ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., tím, že jako řidič vozidla nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem a dále přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 téhož zákona a tím porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., tím, že jako řidič za jízdy držel telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Řidiči bylo sděleno, že bude řešen příkazem na místě ve výši 200 Kč, s právní kvalifikací i s výší uložené pokuty souhlasil. Následně hlídka začala vypisovat příkazový blok, když řidič před kompletním vypsáním příkazového bloku, otevřel dveře u vozidla a ptal se policisty, zda jsou tyto přestupky bodovány. Když mu policista sdělil, že ano, tak po této skutečnosti řidič policistovi sdělil, že tedy s příkazem na místě nesouhlasí. Následně bylo s řidičem vozidla sepsáno na OOP P. oznámení přestupku. Řidič S. byl poučen o tom, že se může k věci vyjádřit na protokol k oznámení o přestupku, kde napsal nesouhlasím a tento podepsal.
26. Tato skutečnost pak vyplývá z Oznámení přestupku ze dne 9. 3. 2018, kdy v kolonce „vyjádření osoby podezřelé ze spáchání přestupku“, žalobce skutečně napsal nesouhlasím a pod to se podepsal.
27. Z evidenční karty řidiče k datu 19. 3. 2018 bylo zjištěno, že aktuální stav bodového hodnocení k tomuto datu u žalobce je 0 bodů a že nemá záznam v přestupcích.
28. Dne 5. 4. 2018 žalobce, když byl předvolán k podanému vysvětlení, uvedl, že spáchání přestupku si není vědom. Jako řidič motorového vozidla F. RZ: byl za jízdy připoutaný bezpečnostním pásem a během jízdy v ruce telefonní přístroj nedržel.
29. V Oznámení o zahájení správního řízení o přestupku ze dne 23. 4. 2018 bylo žalobci oznamováno, jakých přestupků se měl dne 9. 3. 2018 v 10:05 hod. na ulici Ž. v obci P. jako řidič motorového vozidla dopustit a současně byl předvolán k nařízenému ústnímu jednání. Byl předvolán také jako svědek policista, který měl přestupková jednání žalobce zjistit.
30. U tohoto jednání žalobce před svým výsledkem uvedl, že s obviněním z přestupku nesouhlasí a k věci se vyjádří až po výsledku svědka.

31. Svědek M. K. – policista po poučení dle § 55 správního řádu k věci uvedl, že uvedeného dne (míněno 9. 3. 2018) vykonával pěší hlídku v obci P., kdy na ulici Ž. viděl přijíždět vozidlo F., kdy jeho řidič držel u levého ucha telefonní přístroj. Proto se rozhodl jej zastavit. Toto viděl na vzdálenost 15 – 20 m. Ve výhledu mu nic nebránilo. Skutečnost viděl přes okno řidiče. V momentě, kdy vozidlo zastavoval, viděl na vzdálenost asi 5 m, že řidič není připoutaný a začíná se poutat. Když vozidlo zastavil, řidiče vyzval k předložení dokladů potřebných pro provoz a řízení motorového vozidla, které řidič předložil. Řidiči sdělil, že je podezřelý z přestupků tím, že nebyl připoutaný a v ruce držel telefonní přístroj, a že s ním přestupky vyřeší příkazem na místě ve výši 200 Kč. S tímto řidič souhlasil, svědek mu sdělil, že vypíše příkazní blok a potom za ním přijde. Když vypsal asi polovinu bloku, tak žalobce otevřel dveře od vozidla a zeptal se žalobce, jestli jsou přestupky bodované. Svědek mu odpověděl, že ano. Když mu toto sdělil, tak mu řekl, že s přestupky nesouhlasí. Z tohoto důvodu řidiče vyzval, aby ho následoval na obvodní oddělení Policie ČR v P., kde s ním sepíše oznámení přestupku, což řidič učinil. Na oddělení sepsal oznámení přestupku, na kterém se řidič vyjádřil s tím, že nesouhlasí a toto podepsal. K osobě řidiče uvedl, že tohoto viděl poprvé, žádný osobní konflikt s ním nemá, v P. slouží krátce. Dále pak na dotazy svědek uvedl, že stál na kontrolním bodě, který měl v 10:00 hod. u budovy České spořitelny v P. Zde se díval po ulici Žižkova směrem dolů. Zastavování probíhalo standardním způsobem za pomoci zastavovacího terče a to v době, kdy vstoupil do vozovky. Po zastavení vozidla se řidiče zeptal, jestli ví, co udělal a on odpověděl, že ano. Vozidlo vyjíždělo zprava z ulice Poděbradova, toto mohlo ujet asi 20 m. Řidiče na místě poučil, že věc bude vyřešena příkazem na místě a řekl mu výši pokuty. Na dotaz zástupce žalobce o jakých právech řidiče poučil, zda ho např. poučil, že může na místě odmítnout výpověď, tento sdělil, že žalobce poučil, že může odmítnout výpověď, pokud by vzniklo podezření ze spáchání přestupku. Dále pak na dotaz uvedl, že přestupek zjistil sám, hlídka nebyla složena ze dvou policistů, ve dvojicích chodívali až po 15:00 hod.
32. Samotný žalobce po této výpovědi svědka uvedl, že s ní nesouhlasí, a to z toho důvodu, že s vozidlem parkoval na rozhraní ulic P. a Ž. Ulice P. je jednosměrná a žalobce parkoval na levé straně, prakticky v křižovatce. Policistu viděl, jak se dívá do výlohy obchodu před budovou ČS. Jednalo se o vzdálenost asi 20 m. Po rozjetí ho policista ihned zastavil. Zastavoval z chodníku, na kterém stál. Zeptal se žalobce, jestli ví, co spáchal a ten mu odpověděl, že myslí, že ano. Myslel si, že parkoval v křižovatce. Na to policista řekl, že to udělá za 200 Kč a jestli má u sebe hotovost. Žalobce mu řekl, že hotovost má, policista chtěl, aby mu peníze skutečně ukázal a to žalobce učinil. Na to mu řekl, ať počká, že to vypíše. Žalobce ho nechal psát a seděl ve vozidle. Asi po dvou minutách otevřel dveře vozidla a zeptal se ho, jaký přestupek vlastně spáchal. Na to mu řekl, že ho viděl, jak za jízdy telefonuje a že není připoutaný, ale že to napíše pouze „za ty pásy“. Na to mu žalobce řekl, že s tímto nesouhlasí, že si myslel, že je to za parkování. Z tohoto důvodu se policista rozzlobil, že ho to nechal vypisovat a ať si s vozidlem přejede na služebnu. Přitom si u sebe ponechal žalobcův OP a ŘP. Na služebně za ním přišel druhý policista, který ho začal poučovat, že to bude mít dražší, a ať raději zaplatí těch 200 Kč. Na služebně sepsal oznámení přestupku, do kterého žalobce napsal, že s tím nesouhlasí a toto podepsal. Poté mu vrátil doklady a mohl odjet. Ve vozidle byl žalobce sám. Dále uvedl, že by mu o body nešlo, neboť žádné trestné body nemá. Ve věci dále uvedl, že ho policista nijak nepoučil, pouze po něm chtěl doklady a chtěl ukázat těch 200 Kč.

33. Dne 25. 6. 2018 vydal Magistrát města Jihlavy, odbor dopravy Rozhodnutí, kdy rozhodl tak, že žalobce je vinen z přestupků dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) a § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, spáchaných ve formě zavinění z nedbalosti, porušením ust. § 6 odst. 1 písm. a) a § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že dne 9. 3. 2018 v 10:05 hod. na ulici Žižkova v obci Polná jako řidič vozidla tovární značky: F., RZ: nebyl za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu a při jízdě v ruce držel telefonní přístroj. Proto se mu podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu s odkazem na ust. § 35 písm. b) a § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky ukládá pokuta v částce 1 500 Kč a dále byl zavázán k úhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
34. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně mj. uvedl, že při rozhodování o přestupcích vycházel z předloženého spisového materiálu a dalších podkladů získaných v průběhu správního řízení. Jedná se zejména o výpověď svědka M. K. a obviněného. Z toho vyplývá, že svědecká výpověď M. K. se neodchýlila od skutečností uvedených v došlém oznámení přestupku. Svědek vypověděl, že na krátkou vzdálenost viděl přijíždět ve směru od ul. Ž. v obci P. vozidlo F., kdy jeho řidič držel u levého ucha telefonní přístroj. Z tohoto důvodu se rozhodl vozidlo zastavit. V momentě, kdy vozidlo zastavoval, viděl, že řidič není připoutaný a začíná se poutat. Dle jeho výpovědi mu ve výhledu nic nebránilo. K osobě svědka M. K. správní orgán konstatuje, že se jedná o policistu, který byl přímým svědkem události, který popsal to, co zjistil při výkonu služební činnosti. K obviněnému nemá žádný osobní vztah a neměl žádný důvod nepravdivě vypovídat a obviněného křivě obvinovat ze spáchání přestupků. Na základě výše uvedeného správní orgán hodnotil jeho výpověď jako objektivní, věrohodnou a nezaujatou. K námitce obviněného, že mu policista na místě nesdělil, za jaké přestupky mu policista ukládá pokutu, ale pouze se ho měl zeptat, jestli ví, co udělal, správní orgán uvádí, že tato námitka je vyvrácena výpovědí svědka – zakročujícího policisty, který vypověděl *...Řidiči jsem sdělil, že je podezřelý z přestupků tím, že nebyl připoutaný a v ruce držel telefonní přístroj a že s ním přestupky vyřeším příkazem na místě ve výši 200 Kč. Řidič s tímto souhlasil a já jsem mu sdělil, že vyptá příkazní blok a potom za ním přijdu...*
35. K námitce obviněného, že nebyl na místě policistou poučen o tom, že může odmítnout výpověď, správní orgán uvádí, že policista na místě silniční kontroly s obviněným nesepisoval žádný protokol, tudíž neměl za povinnost ho o této skutečnosti poučit.
36. V souvislosti s důkazním řízením správní orgán vyhodnotil důkazy jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti, a jelikož ve svém hodnocení důkazů nespatřuje rozpory se zásadami logiky, tak z předložených důkazů má za zcela prokázané, že k protiprávnímu jednání ze strany obviněného došlo. Správní orgán hodnotil dvě protichůdné verze. Verze první je založená na oznámení Policie ČR a výpovědi zasahujícího policisty K. verze druhá je založená na tvrzení obviněného. Provedená svědecká výpověď svědka K. vyzněla zcela přesvědčivě. Správní orgán neshledal, že by policista při výkonu své činnosti překročil závazek vyplývající z jeho služební povinnosti, aby případný zásah do práv a svobod osob, kterým by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem. K verzi obviněného správní orgán uvádí, že na rozdíl od předpokladu nezainteresované výpovědi

policisty je vysoce pravděpodobné, že osoba, které postih za přestupek hrozí, není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jsou jí ku prospěchu. Na základě výše uvedeného považuje správní orgán přestupkové jednání obviněného za jednoznačně a spolehlivě prokázané.

37. Dále v odůvodnění pak uvedeno, že při úvahách o tom, zda obviněný naplnil svým jednáním i materiální znak přestupku, tedy zda v jeho případě zaviněné jednání, kterým porušil a ohrozil zájem společnosti, dosahuje i míru nepatrnou, došel správní orgán I. stupně k závěru, že mimo formální znak přestupku je v jednání obviněného naplněn i materiální znak přestupku, a to významem právem chráněného zájmu, což je v daném případě bezpečnost silničního provozu na pozemních komunikacích, který byl jednáním obviněného dotčen. Povinnost užít za jízdy bezpečnostní pás je dána především z preventivních důvodů tak, aby v případě dopravní nehody či jiné kolizní situace byla maximálně snížena možnost újmy na životě či zdraví přepravovaných osob. Je na místě doplnit, že této povinnosti řidiče nezabývá ani pomalá či obezřetná jízda a pro posouzení zavinění přestupku není nijak rozhodující ujetá vzdálenost. Materiální znak přestupku považuje správní orgán za bezpochyby naplněný. Držení telefonního přístroje či jiného hovorového nebo záznamového zařízení při řízení motorového vozidla odvádí pozornost řidiče a je jednou z příčin vzniku dopravních nehod. V tomto případě k přestupku došlo v dopoledních hodinách v obci. Uvedené jednání proto nelze tolerovat či bagatelizovat a správní orgán považuje v tomto případě materiální znak přestupku za bezpochyby naplněný. Okolnosti, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, nebyly ze strany správního orgánu shledány.
38. Proti uvedenému rozhodnutí, jak soud již uvedl shora, podal žalobce odvolání, neboť s rozhodnutím nesouhlasil a měl za to, že v projednávané věci nebylo prokazatelně zjištěno spáchání přestupků, neboť tvrzení správního orgánu není doloženo jediným důkazem, že situace nastala tak, jak vypověděl svědek, který je i oznamovatelem. Vše vychází pouze z jeho subjektivní interpretace událostí.
39. Žalovaný pak rozhodnutím ze dne 17. 7. 2018 dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, podané odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.
40. V odůvodnění rozhodnutí mj. uvedl, že v souladu s ust. § 98 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a § 89 odst. 2 správního řádu, přezkoumal v plném rozsahu napadené rozhodnutí a řízení, které předcházelo jeho vydání, s právními předpisy, a dospěl k závěru, že podané odvolání není důvodné. Správní orgán I. stupně dle žalovaného postupoval v souladu s § 3 správního řádu a zjistil v přestupkovém řízení stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad napadeného rozhodnutí a požadavky zákonnosti. Spáchání přestupků odvolatelem podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 a písm. k) zákona o silničním provozu bylo na základě shromážděných podkladů spolehlivě zjištěno a prokázáno. Dle úředního záznamu Policie ČR, spatřila jednočlenná hlídka odvolatele, jak za jízdy drží telefonní přístroj. To byl důvod, proč se jej rozhodl policista zastavit a poté si při zastavování všiml, že není za jízdy připoután bezpečnostním pásem (poutal se při zastavování). Při svědecké výpovědi nstržm.

M. K. uvedl, že viděl na vzdálenost 15 – 20 m, jak odvolatel drží telefonní přístroj u levého ucha, přes okno řidiče a výhledu mu nic nebránilo. To, že odvolatel nebyl za jízdy připoután, viděl na vzdálenost asi 5 m. V případech přestupků pozorovatelných pouhým okem (nepřipoutání se bezpečnostním pásem, telefonování za jízdy), kdy v normálních situacích tento přestupek není nijak dokumentován (například fotografií či videozáznamem), věrohodné svědectví policistů zpravidla představuje dostatečný důkaz o jeho spáchání. Rozporuje-li řidič spáchání takového přestupku, je nutné policisty vždy vyslechnout jako svědky a dostatečným důkazem tedy nebude pouhý úřední záznam či oznámení o přestupku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2015, č. j. 5 As 40/2015-38, dostupné na www.nssoud.cz). V tomto případě byl přestupek spatřen jednočlennou hlídkou a správní orgán I. stupně tak v souladu s výše uvedeným přistoupil k výsledku svědka nstržm. M. K.

41. Krajský úřad na základě výše uvedeného nemá rovněž se správním orgánem I. stupně důvod pochybovat o pravdivosti tvrzení policisty, neboť na rozdíl od odvolatele neměl na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem. Vykonával jen svou služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007). Tvrzení policisty, že odvolatele viděl, jak za jízdy drží v levé ruce u levého ucha telefon, je samo o sobě věrohodným důkazem, aniž by byl předložen další důkaz, neboť k tomu není potřeba odborná znalost ani zvláštní vybavení. Rovněž svědek uvedl, že mu ve výhledu nic nebránilo a odvolatele viděl na krátkou vzdálenost (do 20 metrů). Pořízení videozáznamu Policií ČR, např. kamerami umístěnými ve služebním vozidle či na výstroji policisty, není nezbytnou podmínkou pro posouzení, zda se odvolatel jednání mu kladenému za vinu dopustil či nikoli. Jak je uvedeno výše, tento přestupek je pozorovatelný pouhým okem. K námitce odvolatele, že policista Martin Kašík je zároveň oznamovatelem přestupku a svědkem, krajský úřad uvádí, že oznamovatelem přestupku byla v tomto případě Policie ČR dle § 74 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky nikoli policista, který přestupky odvolatele zjistil. Svědek je poučen o povinnosti vypovídat pravdivě, na rozdíl od odvolatele, který jakožto obviněný z přestupku, tuto povinnost nemá a je zcela na jeho uvážení, jakou procesní strategii zvolí. Nelze se ztotožnit s tvrzením odvolatele, že obě strany mají na věci stejný zájem, odvolatel je motivován snahou vyvinut se z přestupkového obvinění, Policie ČR a správní orgány jsou motivovány dohledem nad bezpečnostní a plynulostí provozu na pozemních komunikacích a dodržováním pravidel silničního provozu. Dle krajského úřadu je nadbytečné prokazovat, zda mělo být vozidlo odvolatele povinně vybaveno bezpečnostním pásem, jelikož se jedná o běžné silniční vozidlo, které musí být ze zákona vybaveno bezpečnostními pásy, jakožto zádržným bezpečnostním systémem. Ostatně, odvolatel při podání vysvětlení sám uvedl, že připoután byl. Neuvedl, že by jeho vozidlo nebylo povinně vybaveno bezpečnostními pásy, aby se vyvinul. Ani odkaz odvolatele na soudní judikaturu, dle které není řidič odpovědný za to, zda jsou přepravované osoby připoutány, není přílehlavý, jelikož odvolatel jel ve vozidle sám a nebyl obviněn z toho, že by nějaký člen posádky jeho vozidla nebyl připoután. Odvolatel ve svém odvolání namítá i postup Policie ČR, avšak krajský úřad ani správní orgán I. stupně není nadřízeným orgánem Policie ČR a není příslušný řešit případné stížnosti na postup Policie ČR a není ani oprávněn se k popisovanému postupu Policie ČR v této věci vyjadřovat. V takových případech je nutné obrátit se přímo

na Policii ČR. Na doplněnou krajský úřad uvádí, že dle předloženého spisového materiálu se mu postup Policie ČR nejeví nikterak nestandardní či vybočující ze zákonných mezí.

Posouzení věci krajským soudem

42. Žaloba není důvodná.

43. Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona oč. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, „dále jen s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).
44. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
45. V dané věci se žalobce podanou žalobou domáhá přezkoumání napadeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
46. Krajský soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.
47. Soud nesouhlasí s námitkou žalobce, že nebyl náležitě zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť správní orgány vycházely pouze ze dvou odlišných stanovisek, stanoviska žalobce a policisty, který „měl“ přestupková jednání žalobce zjistit. Žalobce nesouhlasil s tím, že policista nstržm. M. K. i pracovník správního orgánu I. stupně, který věc přestupku projednával, by na věci neměli žádný zájem, tedy na jeho výsledku, tak jako žalobce.
48. Z připojených správních spisů má však soud za zcela jednoznačně prokázáno, že skutkový stav byl zjištěn v souladu s ust. § 3 správního řádu, tedy tak, že o něm nevystaly žádné pochybnosti, byl zjištěn v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
49. Soud k této skutečnosti dospěl na základě následující úvahy. Přestupková jednání žalobce (nepřipoutání se bezpečnostními pásy a telefonování při jízdě) byla zjištěna jednočlennou policejní hlídkou, kterou tvořil policista M. K. Skutečnosti, z nichž vyplývá, že k přestupkovým jednáním u žalobce došlo, vyplývají jednak z úředního záznamu ze dne 9. 3. 2018, z oznámení přestupku, kde jsou přestupková jednání popsána a přestupková jednání, která jsou v uvedených listinných důkazech popsána, jsou pak potvrzena i z výsledku svědka, policisty M. K., který byl správním orgánem I. stupně po řádném poučení svědka dle § 55 správního řádu slyšen, kdy přestupková jednání žalobce popsal stejně, jako jsou popsána v úředním záznamu a v oznámení přestupku, tedy mezi listinnými důkazy a svědeckou výpovědí svědka žádné rozpory nejsou, přičemž pokud jde o uvedená dvě přestupková jednání, tato jednání mohl svědek zajisté pozorovat a vnímat

svými smysly, tedy zcela jednoznačně je mohl vidět, neboť přestupkové jednání – držení telefonního přístroje za jízdy – pozoroval na vzdálenost 15 - 20 m, přes sklo vozidla, které žalobce řídil, v dopoledních hodinách, za dobré viditelnosti. O tom, co policista viděl a popsal, není důvodu pochybovat, protože skutečně on neměl vůbec žádný zájem na výsledku přestupkového jednání a plnil pouze svou služební povinnost, a to dohled nad bezpečností provozu v obci Polná uvedeného dne.

50. Soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že by snad policista mohl mít nějaký zájem na výsledku přestupkového jednání, k tomuto nebyl žádný důvod, naopak soud se musí ztotožnit se stanoviskem žalobce, že žalobce zájem na výsledku přestupkových řízení měl, neboť dozajista, což je zcela logické, nechtěl být jakkoliv trestán za spáchané přestupky.
51. Soud pak uvádí, že v přestupkových jednáních je zcela běžné, je to téměř v každém zjištěném přestupku, že proti sobě stojí dvě rozdílné výpovědi a to výpověď přestupce a výpověď policisty či policistů.
52. Krajský soud se však ztotožňuje s tím, jak byla zhodnocena výpověď žalobce a policisty správním orgánem I. stupně i žalovaným, kdy i soud je toho názoru, že z výpovědi policisty K. je najisto postaveno, že viděl, na krátkou vzdálenost, při denním světle, za dobré viditelnosti, že žalobce drží v ruce mobilní telefon a viděl také, a to na vzdálenost pouze 5 m, že žalobce není připoután bezpečnostním pásem a tímto se poutal teprve při zastavování vozidla. Navíc policista, který přestupková jednání žalobce zjistil, jak soud již uvedl, na věci žádný zájem neměl, žalobce do té doby neznal, žádný vztah k němu neměl a nebylo ani prokázáno, že by jiná situace byla na straně pracovníka správního orgánu, který přestupková jednání žalobce řešil.
53. Soud tedy uvádí, že listinné důkazy jsou v souladu s výpovědí svědka K. a výpověď přestupce – žalobce – zůstala v tomto případě osamocena, přičemž pokud jde o výpověď svědka, policisty Kašíka, tato žádné pochybnosti nevzbuzuje.
54. V tomto směru soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 19/2007-114 (na str. 120 spisu), kde se uvádí: „*I podle názoru Nejvyššího správního soudu není důvodu se domnívat, že by obsah výše uvedeného úředního záznamu neodpovídal skutečnosti. Tento úřední záznam je plně použitelným listinným důkazem ve smyslu § 34 odst. 2 správního řádu, přičemž aplikovatelnost správního řádu na řízení o přestupku vyplývá z odkazu na obecné předpisy o správním řízení, obsažené v § 51 zákona o přestupcích. Tento důkaz v kontextu s ostatními, je dostatečným podkladem pro závěr prvostupňového správního orgánu o tom, že se stěžovatel přestupku dopustil. Žalovaný (i krajský soud) postupovali správně, pokud tento důkaz akceptovali a vycházeli z něj. Ve shodě s přesvědčením žalovaného i krajského soudu posoudil i Nejvyšší správní soud výpověď svědka D. J. před odvolacím správním orgánem jako pravdivou a věrohodnou a dospěl tak k závěru, že žalovaný při svém rozhodování vycházel ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu věci. Žalovaný náležitě odůvodnil, proč považoval výpověď svědka za důvěryhodnou, dostatečným způsobem zhodnotil důkazy a NSS tak má za to, že skutkový stav, jež vzal za základ právní kvalifikace případu, je prokázán dostatečně. V této souvislosti NSS zdůrazňuje, že hodnocení důkazů je věcí správního orgánu a je ovládáno zásadou volného uvážení. Podle § 34 odst. 5 správního řádu hodnotí správní orgán důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti. Kritériem volného uvážení jsou*

zásady logiky, přičemž v odůvodnění správního rozhodnutí musí být způsob hodnocení důkazů náležitým způsobem popsán. Oběma těmito požadavkům rozhodnutí žalovaného vyhovuje. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně popsal skutečnosti, které vzal za prokázané, i to, proč uvěřil svědecké výpovědi policisty. Stěžovatel toto svědectví sice zpochybňoval, avšak krom obecných nekonkrétních tvrzení o jeho nevěrohodnosti, nenamítal nic, co by mohlo správnost údajů poskytnutých policistou zpochybnit.“

55. Dále z tohoto rozsudku NSS krajský soud cituje a ztotožňuje se s tím, co v rozsudku uvedeno: „K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákonem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil. Nebyla proto shledána důvodnou námitka stěžovatele, že správní orgány i krajský soud vycházeli v dané věci z „trojjediného zdroje“, jímž bylo „Oznámení přestupku“, úřední záznam a svědecká výpověď téhož policisty. Ostatně s ohledem na povahu věci se jiný v úvahu přicházející důkaz nenabízí. Proti výpovědi svědka stojí osamocena tvrzení stěžovatele, která se jeví jako nevěrohodná, pokud stěžovatel na jedné straně polemizuje s reálností časových a vzdálenostních údajů, kterými svědek popisoval událost, kdy se pokoušel zastavit vozidlo stěžovatele, zpochybňoval též platnosti rozhodnutí jiného správního orgánu o umístění dopravní značky „zákaz vjezdu“, přičemž na jiném místě prohlásil, že tudy automobilem vůbec nejel.
56. Podle názoru NSS tedy krajský soud postupoval a rozhodl správně, když vyšel ze spisem doloženého skutkového stavu zjištěného správními orgány, přičemž zjištěné skutečnosti odůvodňují závěr, který učinily oba dva správní orgány, tak i krajský soud. V odůvodnění rozhodnutí žalovaného jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické zkušenosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů. Námitky stěžovatele na dostatečné zjištění skutkového stavu neobsahují nic, co by závěry žalovaného a krajského soudu zpochybňovalo. Po stránce skutkové, zejména pokud jde o vyhodnocení důkazů, nelze rozhodnutí žalovaného nic vytknout.
57. I když NSS posuzoval jiný případ, lze toto zcela bezpochyby vztáhnout i na nyní posuzovaný případ, kdy správní orgány logicky výpověď svědka M. K. vyhodnotily i v souladu s listinnými důkazy zcela jednoznačně tak, že o výpovědi svědka nevznikly sebemenší pochybnosti.
58. Pokud pak namítal žalobce nesprávný a v rozporu se zákonem postup policisty Kašíka vůči žalobci při zjištění přestupku, k tomuto správně žalovaný uvedl, že se vyjádřit nemůže, není to v kompetenci správního orgánu, pokud žalobce měl za to, že vůči němu nepostupoval policista zákonným způsobem a správně, mohl se obrátit pouze na policejní orgány, když soud se ztotožňuje s tím, že z připojených správních spisů nevyplývá nic, co by svědčilo o nestandardním postupu policisty vůči žalobci, jako přestupci.
59. Soud má tedy za to, že žalovaný ve svém rozhodnutí se zcela vypořádal s odvolacími námitkami žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí, skutkový stav byl náležitě a správně a dostatečně zjištěn, tedy zjištěn tak, že je na místě jednoznačné přesvědčení, že

žalobce se uvedených dvou přestupků dopustil, a proto soud žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

60. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, a pokud jde o žalovaného, tomu kromě běžné administrativní činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. listopadu 2019

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.